

ЖАНА: Обикновена рокля!

ШАРИЕ: Добре. По обичаямъ да си просто облечена. Ти си хубава като сърдце.

ЖАНА: /смѣе се, на Жанъ/ Ами Вий, господине, какво е Вашето мнение?

ЖАНЪ: /усмихва се/ Но!

ШАРИЕ: /прѣсича го, разположено/ Нѣма защо да го питашъ, ти знаешъ, че той те намира прѣместна!

ЖАНА: Съвсемъ не, татко!

ШАРИЕ: /нежно е прѣгрѣща/ Татко, повтори пакъ татко, мило е да ти викатъ; татко.....и слѣдъ всичко наближава вече.....Ахъ малка моя Жана.....
Моя малка Жана...../гледа е продължително,
твърдѣ развълнуванъ, послѣ изведнажъ/ Хайде
върви.....Джще.....Азъ съмъ стеръ глупакъ..

ЖАНЪ: Ще ли млъкнешъ?

ШАРИЕ: Да, да.....Зная какво приказвамъ! Иди по-скоро да ни донесешъ пури.....Донесъ ми и дуда-та!